

meid een kras op mijn kleine citybag gemaakt. Ze is toch zo ruw. En als 'k er wat van zeg wordt ze brutaal. En ik ben toch de weduwe van een kolonel!"

„Neem 'en andere," ried neef.

„Och Bert," zei tante, „je doet vlooi-in-bed weg en je krijgt luis-in-bed terug Wat schiet je er mee op!"

„U moest bij iemand gaan inwonen," bedacht neef. „Dan bent u van al die zorgen af."

Tante Loe hield het hoofd nog schever dan gewoonlijk, gluurde door haar stekende ogen hem onderzoekend aan en antwoordde: „Ja, maar dan bij de dames Braatvis Dat zijn zulke lieve mensen."

„Wie zijn dat?"

„Nou, dat heb ik je toch wel meer verteld! Die ene, de jongste, was nachtwaakster in 't Diakonessenhuis, en veel liever en zachter dan die zusters. Die zijn zo ruw en liefdeloos! Spoken! Maar juffrouw Braatvis zorgde altijd goed voor mij. Ze woont samen met haar zuster op de Kromme Burgwal, en die houdt een kantoor van Rhodé."

„Wat is dat?"

„Rhodé! Een verhuurkantoor voor dienstmeiden. Zij verhuurt alleen nette meisjes."

„Nou, gaat u daar dan inwonen?"

„Ze zijn erg vroom, geriformeerd, dat is jammer."

Enkele maanden later vond neef het toch wel erg nodig dat tante niet meer alleen bleef wonen. Haar ogen waren heel slecht, zo vertroebeld. Die oogarts was zeker ook niet knap; die wist er geen middeltje tegen Afleiding in lezen had ze niet meer; de letters van de krant schemerden. Geld kon ze moeilijk onderscheiden en zij was er zeker van dat Mina haar bestal. Tot nog toe had zij in een kasboekje haar inkomsten en uitgaven genoteerd, haar lijfrente, de interest van Santafé-Topeka en Trans-Afrikanen, 't Predikbeurtenblad, het eitje, de karnemelk, de zeep, alles tot op een halvecent. 't Was ook niet goed dat Mina zo alles wist; want door haar geleid was tante altijd zelf naar den bankier gegaan om haar luttele koepons te verzilveren; de ontvangst stopte zij in een apart grauwlinnen geldzakje. Er waren er wel een dozijn, waarvan zij neef verzocht den inhoud na te tellen en op een papiertje te schrijven, dat met een speld op het zakje gestoken werd. Neef schikte zich in al die karweitjes met geduld; 't was in elk geval nog beter dan eeuwig dezelfde verhalen aan te horen over jaren geleden, over mensen die haar bedrogen hadden en over angsten die zij had uitgestaan. Ter afleiding rookte hij grote sigaren; gelukkig vond tante dat wel gezellig.

Maar het kon zo niet langer. Er werd besloten dat tante Loe bij de dames Braatvis zou gaan wonen, die er onlangs zelf op aangedrongen